

CUVANTUL STUDENTESC

Apare bilunar
sub îngrijirea unui
comitet

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII NAȚIONALE A STUDENȚILOR CREȘTINI ROMÂNI
Redacția și Administrația: Bulevardul Schitu Măgureanu No. 2 (Palatul Soc. Stud. în Medicină)

Congresul nostru

Sibiul va adăposti Duminică al șaselea congres național studențesc, consacrandu-se astfel ca unul din popasurile importante ale acestui suvoi năvalnic de entuziasm și energie creatoare pe care-l reprezintă studențimea română creștină.

Se întreabă mulți, mulți din cei crescuți în atmosfera îmbăcșită a cluburilor, învățați cu zigzagul atitudinilor de moment și cu poticnelile lășității, ce rost are un congres studențesc în aceste vremuri de urgie economică, de înfrinare a tot ce nu justifică o imediată necesitate și de prohibire a oricărei dorințe care își așteaptă o părlicică de reazim în structura financiară a statului.

Oare nu cumva e prilej de un scandal, care va face să se topească din nou de rușine fardul protocolar al reprezentanților țării în străinătate, amuțiți subit în volubila lor clămpăneală, de o așa neașteptată veste?

Linștiți-vă temerile paraziți ai demnității naționale!

Oradea-Mare, pe care ne-a scosateți mereu înainte, nu a fost decât licărirea scurtă a fulgerului revoltei care ne ciocotește în suflet, isteț provocată de mercenarii roșii cari trei ani mai târziu trimeteau plocon naționalismului de stat monoclat și pro-colar pe cel dintâi deputat comunist.

Deoparte hidra neputincioasă care încearcă să-și înindă ghiarele, semănătoare de distrugere, de altă parte conștiința robustă și vie a unui corp conștient de menirea lui, manifestând, așa cum numai la un congres studențesc, se manifestează, pentru Rege și Țară.

Conducătorii de mâine luând mătură tradiția anilor grei de luptă ce i-au precedat, vor depune la Sibiu juraământ pentru apărarea neîrbită a patrimoniului național, pentru dreptul de ocrotire și liberă afirmare a tot ce e românesc, accentuând că singura garanție de izbândă pe drumul trasat, o formează spiritul de sacrificiu și de muncă pe al țării.

O generație tânără, dărză și călăită în suferință, își recunoaște conducătorii și își concretizează idealul în Acela ce a suferit ca și ea, în Regele Carol al II-lea hotărât să-și înscrie numele în cartea de aur a poporului român.

Revendicări materiale pe ordinea de zi a congresului la loc de cinste; nu însă cereri cari să jignească sărăcia decretată azi halnă națională ci doleanțe ce se pot realiza cu o infimă parte din bunăvoința și dragostea pe care N. Iorga ne-a arătat-o todeauna.

Nu va fi greu de înțeles, mai ales atunci când cel ce te ascultă și e apropiat sufleteste, că problema ajutoarelor studențime de către stat nu e o chestiune ce se înscrie în rândul diferitelor inutilități bugetare semnalate, și că un numărul clauze pentru studenți meritori dar lipsiți de mijloace, nu poate face parte dintr-un program de guvernământ.

Se vor discuta probleme ce înteresează starea economică actuală, și va fi un nou prilej de stigmatizare a celor ce s-au încurcat în compromisuri și în toată inaplicabilitate, dar mănoasă

pentru buzunarele emițătorilor respectivi.

Pentru tradiția culturală și creștină a Sibiului congresul studențesc nu va fi o rușine; minoritatea germană va avea un prilej, nu de curiozitate satisfăcută, ci de înțelegere a rosturilor noastre pe aceste plaiuri, iar pentru noi studenții români creștini numai conștiința datoriei împlinite.

ST. IACOBESCU
vicepreședintele U. N. S. C. R.

Rumba-Rumba

Dansul este de când lumea termometrul universal al cines-teziei, și cel specific al temperamentului, al popoarelor și al epocelor. Mai este un deversor comod și ieftin al surplusului de energie fără dezechilibru, acest export gratuit procurând satisfacție după toate legile pomenei și ospitalității.

În epoca frământărilor în care trăim, în urma realizării idealului nostru național prin nenumerate jertfe și mult sânge vărsat, se înerezărește o stare psihologică specială, o umbră de nemulțumire generală, o neliniște socială isorâtă din lungul girag de nenorociri abătute asupra țării noastre în aceste vremuri grele.

Este firesc ca după un asemenea conflict atât de sângeros, și destul de îndelungat, refacerea unui popor din punct de vedere social și economic să întâmpine multe greutăți, deși el lucrează intens în acest scop la lumina soarelui binefăcător al păcii.

Totuși în cazul nostru special suntem nevoiți să remarcăm, că încercările poporului român de a se consolida, de a se reintrepa pe țărâna național în cadrul hotarelor noi — dar adevărate — însoțite de sânge, sunt întinse în mod sistematic de elemente potrivnice.

Tendințe criminale, bolșevism, corupțiuni, secte religioase, etc., sunt diverse manifestări ale tentaculelor numeroase ale leprilor ce luptă metodic — profitând de orice nemulțumire socială — pentru instalarea domniei universale a lui Israel.

Blândul nostru popor cunoștea de îndăjuns cinstea, sinceritatea și la 10 Decembrie 1922 este expo-

Zece Decembrie

Luminoasă și unică zi de sărbătoare, de evlavie, de reculegere, de adâncire în noi, sfântă zi de 10 Decembrie.

Popas binefăcător și fericit de înălțare și împuternicire în mersul nostru înainte.

Zi de glorie și onoare, zi în care sufletul cel tânăr și curat al unui neam în ce are el mal bun ca putere de jertfă s'a dedicat vieții sbuciumate fără seamăn și fără hotar.

Blestemul trecutului ne mai apasă încă, scuturatul jug fanariot, din margine de drum l-au ridicat și vor să ni-l apese pe grunajii jidanii încurajați de întunerecul ce domnește la sate și de duhul vrăjmaș al dihoniei și al înstrăinării ce conduce orașele.

Am ridicat, la 1922, o spadă, spada alungării dușmanului dintre noi și am înălțat un steag: steagul ridicării Țării pe culmile gloriei și ale puterii.

În ziua simbolică a trecutului de jertfe și al viitorului plin de speranțe, veniți, frați studenți, veniți surori studente, tineri ostași a pururi învingătoare armate a jertfei pentru ideal, să ne reîmpunem brațele ce poartă spada biruitoare, să ne îmbărbătăm sufletele ce închid în ele simbolicul avânt al revendicărilor noastre, revendicări naționale ale unui popor a cărui ultimă speranță noi am rămas.

Evocare

mai ales patriotismul acestor pui de țară, calități dovedite cu prisosință în timpurile grele din ultimul război. Același blând popor privește cu desigur și scârbă către acești paraziți ce nu știu măcar a fi recunoscători celor ce i-au tolerat atâți ani, dar cu asta nu s'a sfârșit.

Clocotul înăbușit care se aude surd, revolta sufletescă, care se deslănțue sunt reacționările instinctive ale celor ce au viziunea unui trecut glorios, și cari sunt legați sufleteste de pământul pe care s'a născut.

Acei fii de răsădi, acei fii de plugari, cari cunosc destul de bine amarul neamului nostru — pe care l-au trăit prin strămoși, — cari îi înțeleg săvârșirile cu adevărat, cari se identifică complet cu aspirațiile sale și cari au părăsit ogorul strămoșesc pentru a se face cărturari, în dorința de a-și servi patria și de a o apăra, — studențimea română creștină — este aceea care ridică cea dintâi stindardul luptei naționale chemând în ajutor pentru salvarea țării nației, toată suflarea românească.

Procesul sufletesc este logic. Mișcarea națională, studențescă, cristalizată în începuturile ei îndăjuns cinstea, sinceritatea și la 10 Decembrie 1922 este expo-

mentul revoltei sufletului românesc cotoplit de jidovi.

Studenții universitari, herolzii a acestei mișcări salutare, prin elanul prin puterea lor de muncă și de sacrificiu, și mai ales prin complectarea lor desinteresată, sunt acei ce luptă și vor lupta pentru sfărșimarea jugului ce apasă grunajul românului tot mai amenințator.

Tolerări de asasinat, temite, schingiuniri, încălcări de drepturi, oferite cu multă grațiozitate de cei ce nu vor a înțelege năpasta ce plutește asupra neamului nostru, nu ne înspăimântă, ci ne oflesc spre a nu desarma, decât la biruință.

Azi când se împlinesc nouă ani de luptă acerbă, scrutând trecutul care ne îmbărbătează, suntem dator să păgi cu curaj și hotărâre pe noua treaptă a calvarului luptei naționale studențești, cu aceeași dragoste față de Țară, față de țară, și față de Cel de Sus atotputernic, care ne va conduce, ca și pe strămoșii noștri la izbândă.

Student român, din fundul criptei lor, bătrânii noștri, privesc cu înțelegere; adu-ți aminte că palatul lor nu s'a întors în teacă decât lăruitor, deci urmează-i:

Sau pe scut sau sub scut!

FLORIN BECESCU

INCOTRO?

Spre o cameră nefcălăită de hotel periferic, nu înclinări galan-e aventuroase conduce în tucare seară pașii unui grup de tineri din zălmă îngroșata armată a proletarietului intelectual, ci sbuciumarea surletească și chinul organic ce pune de crud frământa ei lor muști înspăimântătoare întrebare: *Incotro?*

Cine a avut prilejul să participe la o conaștere în care tinerii cărturari nămanzi și înfrigurati își iac desănuiri și di-vuesc cărări, cine le-a urmărit tot mai coorindul ton al vocii, care în cele din urmă, — de mult trecut de miezul nopții —, în-oracă haina comunicărilor cons-pirative, nu se poate să nu fi ră-mas ei însuși obsedați de același enunț: *Incotro?*

Din reci și umede camere pe-riferice viața socială își suge-nrana: leac sau otrăvă.

De acolo, din camerele sărace locuite de studenți săraci, iavo-rase credințele, credințele nou-sau credința în nimic.

Până mai ieri își spuneau co-legi, și erau tot una. Azi au în-cepăt a se contura deosebiri, și-zic, unui camarazi, alții totu-rași.

„Camarazi” își înecă desnă-dejdea în credință și în voie bu-na, și înăpășarea lor e cartea în-care citești turburările viitoare ale „noi neam”.

„Tovarășii” și-au oprit sufle-tul lor de-a speranță, iar priva-rea lor devine zi de zi ciocotito-riante insurrecțional.

Ei, tinerii, știu bine, — și u-nii și alții, — că ziua de maine-este a lor și prin ei a unui su-nreg de generații viitoare.

Dar ziua de mâine o vor lu-minată de un nou soare, de soa-rele credinței care luminează su-fletele lor.

Deoparte marea masă a ti-neretului cărturar român care din lipsuri, din trudă, din stu-cium și încordări, din neajunsuri de tot felul, își găsește putere de muncă, de viață, de fapte ma-rețe și jertfă, își găsește prilej de închinare Patriei, de aita o mică grupă de studențime „nouă”, nouă într'adevăr pe me-leagurile noastre cari abia de-a apropiată vreme a cunoașcut exo-ticele nume ale acestor noi stu-dențimi, ce își găsește închinare atomacului, pentru care sacrifică tot ce bunul român iubește: da-tină, familie, credință.

În tovarășia veneților pot

cădea minți întunecate și suflete rătăcite, dar din cămaruțele să-race locuite de fii ai bordurilor sătești nu va putea ieși altceva decât curentul de înăpășire cu-glia.

Da, ne sbatem în nevol, așa cum se sbate întreg poporul, dar în nopțile înfrigurări și fiamân-zirii noastre noi vedem nu să-dărnicia, ci virtutea urdeii de-fecare zi ca și de zile mari a neamului nostru, și vedem încă deafrânata huzurire a venetici-lor, din rodul muncii fiilor bor-deelor.

Incotro?
Fruntea străinismului o va despică în două hotărârea noa-sră.

G. BIZIOTI

CHESTIA

Un ziar comunist care se pre-tinde exponenul „studențimeii să-race”, în ultimul său număr anunță cu majuscule că: „Greva studenților dela facultatea de medicină din Iași, care înseam-nă primul punct din lupta de re-vendicări a studențimii să-race, a reușit. Ne surprinde cu atât mai mult această tendință de-a-și însuși un succes al altora cu cât noi știm că cei cari au a-vut inițiativa și au dus la bun rezultat această grevă prin ho-tărârea lor acțiune au fost cunos-cuții conducători ai mișcării na-ționaliste din Iași D-nii I. Ba-ne, N. Totu, T. Moculșchi etc. E rușinos ca un organ de atitu-dine ostilă fascismului univer-sitar antisemit să strecoare și să adjudge în contul său succe-se de ale adversarilor.

I-l înțelegem și-i deplângem!

Este insigna
studențimii
universitare
creștine

Este simbolul fiamă-n-țării noastre spre mai bine, pentru neam și credință. Orice alt semn este streln și compromițător și nimeni nu ne poate impune purtarea lui.

Suntem un corp de eilă, și trebuie să fim la înălțimea che-mă-rii noastre.

Citiți
CUVANTUL
STUDENTESC

In fața unui succes masonic

Buletinele tuturor lojlor ma-sonice, de pe toată suprafața pământului, anunță cu satisfac-ție că francmasonii români au izbucnit să nimicească „Buletinul anti-iudeo-masonic”, ce apărea în București.

„Analele Masonice Universa-le” proclamă solemn:

„În urma diverselor atentate îndrăsnite în contra Francma-soneriei române, revista antima-sonică moralmente responsabilă de aceste cazuri, a fost inter-zisă”.

Marea publicație masonică de astăzi n'a minte decât în par-te, căci e prea adevărat că su-primarea „Buletinului anti-iu-deo-masonic” se datorește F. M. din România.

Dar, când această mare pu-blicație masonică vorbește de „diversele atentate îndrăsnite în contra Francmasoneriei”, ea își

urmează procedeul secular: minte.

Căci imediat după apariția „B. A. I. M.” francmasonii au început ei, atențioze; să amîn-țim câteva:

Venerabilul francmason Dr. Gheorghian, care la începutul carierei lui medicale se numia Cristea și care și-a schimbat nu-mele ajuns repede celebru prin-tr-un avort criminal, în actul de Gheorghian, a invitat doi tineri, antimasoni la venerabilitatea sa francmasonică pentru a li întin-de o cursă. Neisbucind această manoperă și nici altce, s'a dus în lume.

Junele venerabil Solimescu a venit în mijlocul studențimii, cu intenția de a învăța spiritele prin fel de fel de machlăveră-ri, ce au fost imediat desco-perite; Junele mason a fugit din mijlocul întunetului intelectual

cu o tînchea de coadă și s'a dus să uneltească în gruparea unui biet bolnav care s'a lăsat păcă-lit, dar care nu înseamnă cu de-săvârșire nimic, în mișcarea anti-masonică.

Bătrânul vulpoi masonic, Dr. Valda Voivod, a încercat dăse-meni să desbina pe lupul oriș an-timasoni, cu bani dați sau pro-miși, ori cu onoruri din belșug făgăduite. Nu s'a ales însă cu-n'nic, adică ba da: s'a ales cu înjurături furioase din partea zărilor jidovești, fiindcă, deși mare brânzoi francmasonic, a fost dejucat de niște tineri na-ționalisți.

Palicarul francmasoni Pangal și Lupascu au recurs la fel de fel de combinații, însă toată arta lor țesută din panglicării fanarietice s'a dovedit moft.

Francmasonul Comandor Ne-gulescu a strecurat o serie de neadevăruri în „Neamul romă-nesc”, pentru a demonstra crima întunetului antimasonic împotri-

va francmasoneriei prea curate; dar, în cele din urmă, se pare că Comandor Negulescu a renun-țat la lupta sa, găsiind-o poate de-a însuși, nepotrivită pentru un castaj, fie și de rezervă.

Căpitanile iudeo-l'vantine ale Francmasoneriei trecută du-pă aceste manopere, și altele, ce-au ne mai vin acum în minte, la amenințări, la amenințări foarte grave.

Palicarul masoneriei naționale anunță solemn, nici mai mult, nici mai puțin: moartea a doi fruntași ai mișcării.

Această amenințare produce un efect neașteptat asupra na-ționalisților, cari devină și mai energici la gândul că modelele lor aforări au așa de mare im-portanță încât francmasonii vor să-i ucidă.

Născuți de ciudă francmasoni și lidoale lor slugi din adminis-trația țării porcesc o goană ne-bună împotriva... corespondenții antimasonilor: rup scrisori și

reviste, opresc broșuri și cărți nevinovate... Înconjură locuin-țele naționalisților cu o serie de neapărați, ziși agenți secreți, tri-mit în adună-le antimasonice li-nișite și cuminiți, câțiva derbe-dei mincinoși cari pentru unul sau cel mult doi „sutari” obser-vă... și raportează.

Antimasonii se adresează câtorva oameni de treabă dela Siguranță și-i întreabă ce în-seamnă aceste po-cărți; dar a-ceptia, robinduse până peste u-rechi, mărturisesc, ei înșiși în-dignaiți: „e o bățoacă rănduită de guvern...”.

Guvernul? Adică Armand Că-linescu, care exasperat de faptul că i s'a descoperit turpitudinile, ordonă percheziții la locuințele naționalisților.

Slugi ale guvernului (națio-nal-țărănesc) provoacă la duel pe tinerii antimasoni, însă ne-pu-tându-i ucide astfel, înseamnă un atentat ridicul, stupid, la tem-plul sbrăcadăbrant al masonilor

VASILE DORNEANU

de Dorul Belemace.

ndrăgostit de subșefa lui de
rou, studenta Lili Ionescu, a-

**Sedința publică din 5 Decembrie 1931
sub președinția d-lui C. I. Tănăsescu**

In punctul al II-lea conferen-

lucru deci !
UREL IORDACHESCU

12. Într-o zi, studenții căsuti pe câmpul de oțet

VANIA — 1931 Noemb. 30

— Poeme —

GEORGE BEZA

„Buletinul anti-Iudeo-masonic”

de ALEXANDRU TALE

ndul lor, toți, FARA EX-
CEPTIE.

Dr. V. TRIFU

